# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JOSÉ LUÍS CRUZ VILAÇA της 8ης Μαρτίου 1988 *

*Κύριε πρόεδρε,*
*Κύριοι δικαστές,*

1. Το Hoge Raad der Nederlanden υπέβαλε στο Δικαστήριο τέσσερα προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με τις διατάξεις περί ακυρότητας των εταιριών της πρώτης οδηγίας του Συμβουλίου (68/151/ΕΟΚ) της 9ης Μαρτίου 1968 [1] περί συντονισμού των εγγυήσεων που απαιτούνται εκ μέρους των εταιριών για την προστασία των συμφερόντων των εταίρων και των τρίτων (εφεξής: « πρώτη οδηγία »).

## I — Συνοπτική έκθεση των περιστατικών που προκάλεσαν την υποβολή της αιτήσεως για την έκδοση προδικαστικής απόφασης

2. Κατά την εποχή των υπό κρίση περιστατικών ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, η εταιρία Ubbink Isolatie ήταν καταχωρισμένη στο εμπορικό μητρώο των Κάτω Χωρών ως εταιρία περιορισμένης ευθύνης υπό σύσταση με την επωνυμία « Ubbink Isolatie BV, i. o. ».

3. Αντίθετα, καμία εταιρία περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία « Ubbink Isolatie BV » δεν ήταν καταχωρισμένη στο εμπορικό μητρώο. Η εταιρία Ubbink δεν πληρούσε καμία από τις δύο προϋποθέσεις — κατά νόμο συστατική πράξη και υπουργική έγκριση — τις οποίες απαιτεί το ολλανδικό δίκαιο για τη σύσταση εταιρίας περιορισμένης ευθύνης. Μπορούσε, πάντως, να διενεργήσει νομικές πράξεις ως ομόρρυθμη εταιρία.

4. Έτσι, η εν λόγω εταιρία συνήψε υπό την επωνυμία « Ubbink Isolatie BV » (χωρίς την ένδειξη « i. o. », δηλαδή υπό σύσταση) μία σύμβαση με την εταιρία Dak- en Wandtechniek, υπό την ίδια δε επωνυμία ασκήθηκε κατ' αυτής αγωγή από την τελευταία ενώπιον του δικαστηρίου του Arnhem με αντικείμενο τη λύση της συμβάσεως και την καταβολή αποζημιώσεως εκ συμβατικής ευθύνης. Ενώπιον του δικαστηρίου αυτού η Ubbink Isolatie ισχυρίστηκε ότι η εταιρία περιορισμένης ευθύνης « Ubbink Isolatie BV » ήταν άκυρη, δεδομένου ότι δεν υφίστατο, εφόσον δεν είχε συσταθεί και δεν ήταν καταχωρισμένη ως τέτοια εταιρία στο εμπορικό μητρώο· επομένως, κατά καταστρατήγηση νόμου συνάφθηκαν πράξεις εν ονόματί της.

5. Το εν λόγω δικαστήριο, πριν εξετάσει την υπόθεση κατ' ουσία, αποφάσισε ότι, ακόμη κι αν η « Ubbink Isolatie BV » δεν είχε συσταθεί ή η συστατική πράξη ήταν ελαττωματική, δεν μπορούσε να συναχθεί από αυτό ότι η εταιρία περιορισμένης ευθύνης « Ubbink Isolatie BV » ήταν ανύπαρκτη: υφίσταται ενόσω δεν έχει λυθεί ή ακυρωθεί σύμφωνα με την ολλανδική νομοθεσία (άρθρα 181 και 182 του αστικού κώδικα).

6. Η Ubbink Isolatie άσκησε διαδοχικά έφεση ενώπιον του Gerechtshof του Arnhem και αναίρεση ενώπιον του Hoge Raad· το Hoge Raad έκρινε ότι το άρθρο 182 του αστικού κώδικα έπρεπε να ερμηνευθεί ενόψει των διατάξεων του τμήματος III της πρώτης οδηγίας, πράγμα που το ώθησε να υποβάλει στο Δικαστήριο τέσσερα προδικαστικά ερωτήματα που αναφέρονται στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

* Μετάφραση από τα πορτογαλικά.

1 — ΕΕ ειδ. έκδ. 06/01, σ. 80.

**II — Εξέταση των ερωτημάτων που υπέβαλε το Hoge Raad**

7. Το Hoge Raad, με τα τέσσερα εωτήματα που υπέβαλε, ερωτά κυρίως αν και σε ποια έκταση οι διατάξεις του τμήματος III της πρώτης οδηγίας εφαρμόζονται σε εταιρία υπό σύσταση που δεν πληροί τις προϋποθέσεις συστάσεως που απαιτεί η εθνική νομοθεσία.

8. *Α* — Το πρώτο ερώτημα του παραπέμποντος δικαστηρίου είναι το κεντρικό ερώτημα. Με το ερώτημα αυτό, το εν λόγω δικαστήριο ερωτά αν, στην περίπτωση που συνάφθηκαν πράξεις εν ονόματι εταιρίας περιορισμένης ευθύνης που δεν είχε συσταθεί εγκύρως, επειδή δεν πληρούσε όλες τις προϋποθέσεις συστάσεως που απαιτεί η εθνική νομοθεσία, οι διατάξεις του τμήματος III της πρώτης οδηγίας έχουν ως αποτέλεσμα να τεκμαίρεται ότι η εν λόγω « εταιρία » υφίσταται ενόσω δεν έχει κηρυχθεί άκυρη στο πλαίσιο της προβλεπόμενης για το σκοπό αυτόν διαδικασίας.

9. Τόσο η Επιτροπή όσο και η εταιρία Ubbink προτείνουν να δοθεί αρνητική απάντηση στο ερώτημα αυτό.

10. Η άποψη της Επιτροπής, κατά την οποία — εξαιρουμένων ορισμένων διατάξεων, ιδίως των άρθρων 2, παράγραφος 1, στοιχεία α ) και δ ), 7 και 10 — η πρώτη οδηγία εφαρμόζεται μόνο στις υφιστάμενες εταιρίες, που έχουν νομική προσωπικότητα, καθώς και, ενδεχομένως, σε εκείνες που είναι καταχωρισμένες στο εμπορικό μητρώο σαν να είχαν νομική προσωπικότητα, μου φαίνεται ιδιαίτερα πειστική.

11. Μία από τις διατάξεις της οδηγίας που εφαρμόζονται σε παρόμοιες περιπτώσεις είναι ακριβώς το άρθρο 11 που, προς προστασία των συμφερόντων των τρίτων, αποβλέπει στον περιορισμό των καταστάσεων που μπορούν να επιφέρουν, δυνάμει των διαφόρων εθνικών δικαίων, την ακυρότητα των εταιριών, τις οποίες αφορά η οδηγία.

12. Κατά την Επιτροπή, το άρθρο 11 δεν εφαρμόζεται καταρχήν στην ακύρωση μιας εταιρίας πριν αυτή αποκτήσει νομική προσωπικότητα.

13. Δεδομένου ότι ο χρόνος κτήσεως της νομικής προσωπικότητας καθορίζεται από το εθνικό δίκαιο, η δε οδηγία δεν περιέχει καμία σχετική διάταξη, πρέπει κατ' ανάγκη να δοθεί αρνητική απάντηση στο πρώτο ερώτημα του εθνικού δικαστηρίου.

14. Αυτή είναι και η δική μου πρόταση, όσον αφορά την έννοια της απαντήσεως που πρέπει να δοθεί στο ερώτημα αυτό.

15. Είναι πράγματι βέβαιο ότι, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η οδηγία δεν ρυθμίζει το πρόβλημα της κτήσεως, από τις εταιρίες που αφορά η εν λόγω οδηγία, της νομικής προσωπικότητας ή της ικανότητάς τους να είναι διάδικοι: το ζήτημα αυτό μπορεί να ρυθμίζεται ελεύθερα από κάθε εθνική έννομη τάξη.

16. Έτσι, ενώ ορισμένες έννομες τάξεις — ίσως οι περισσότερες από αυτές — εξαρτούν την κτήση της νομικής προσωπικότητας από την καταχώριση της εταιρίας στο εμπορικό μητρώο, άλλες δεν προβλέπουν την προϋπόθεση αυτή.

17. Η ολλανδική νομοθεσία περιλαμβάνεται στη δεύτερη αυτή περίπτωση· εξαρτά τη

σύσταση των εταιριών περιορισμένης ευθύνης (όπως οι ονομαζόμενες στην Πορτογαλία « sociedades por quotas ») — και των ανωνύμων εταιριών από δύο προϋποθέσεις: κατά νόμο συστατική πράξη και προκαταρκτικό διοικητικό έλεγχο με τη μορφή υπουργικής εγκρίσεως.

18. Μπορεί να υποστηριχτεί ότι είναι δύσκολο μια τέτοια ρύθμιση — που αποδεσμεύει την κτήση της νομικής προσωπικότητας των εταιριών από την τήρηση διατυπώσεων καταχώρισης — να συμβαδίζει με το σύστημα της οδηγίας, που αποδίδει μεγάλη σημασία στην καταχώριση, θεωρούμενη ως μέσο προστασίας των συμφερόντων των τρίτων και διασφάλισης των συναλλαγών, ιδίως των διεθνών συναλλαγών. Παρατηρώ, για παράδειγμα, ότι η έλλειψη καταχώρισης δεν περιέχεται στον κατάλογο των λόγων ακυρότητας του άρθρου 11, πράγμα που είναι λογικό ενόψει του γεγονότος ότι οι νομοθεσίες των περισσοτέρων κρατών μελών εξαρτούν την κτήση της νομικής προσωπικότητας από την καταχώριση.

19. Δεν συνάγεται, ωστόσο, από όσα προηγούνται ότι η εθνική νομοθεσία, που εξαρτά την κτήση της νομικής προσωπικότητας από γεγονότα προγενέστερα της καταχώρισης, δεν συμβιβάζεται με την οδηγία.

20. Η οδηγία, εξάλλου, δεν περιέχει, ούτε και αυτή, διατάξεις — ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου — σχετικά με τις προϋποθέσεις υπάρξεως των εταιριών πριν από την κτήση της νομικής προσωπικότητας.

21. Πράγματι, το άρθρο 12 αφορά μόνο τα αποτελέσματα της κηρύξεως της ακυρότητας κατά το άρθρο 11.

22. Το άρθρο 11, με την επιφύλαξη της διατάξεως του άρθρου 12, δεν επιβάλλει στους εθνικούς νομοθέτες την υποχρέωση να επιλέγουν μεταξύ των διαφόρων τύπων ανισχύρου των εταιριών (ακυρότητα, ακυρωσία ή ανυπόστατο) που μπορεί να συνεπάγεται κάποιο από τα ελαττώματα που απαριθμούνται στην παράγραφο 2. Ούτε και στο επίπεδο του δικονομικού δικαίου η οδηγία δείχνει κάποια προτίμηση, είτε πρόκειται για σύστημα στο οποίο τέτοιες ακυρότητες μπορούν να προβληθούν με ένσταση είτε πρόκειται για σύστημα στο οποίο τέτοιες ακυρότητες μπορούν να κηρυχθούν μόνο κατόπιν αγωγής.

23. Είναι επομένως προφανές ότι δεν μπορεί να δοθεί καταφατική απάντηση στο πρώτο ερώτημα του εθνικού δικαστηρίου: η οδηγία δεν περιέχει καμία ένδειξη που να επιτρέπει να προσδιοριστεί αν μία εταιρία που δεν πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτεί το εθνικό δίκαιο για την έγκυρη σύστασή της (κατά νόμο συστατική πράξη και προληπτικό έλεγχο) τεκμαίρεται ή όχι ότι υφίσταται, ενόσω δεν έχει κηρυχθεί άκυρη και αν, για να επιτευχθεί η κήρυξη της ακυρότητάς της, είναι ανάγκη να ασκηθεί χωριστή αγωγή.

24. Εναπόκειται στα εθνικά δίκαια να ρυθμίσουν αυτό το ζήτημα, η ίδια δε η οδηγία τους αφήνει σχετικά μεγάλη ελευθερία.

25. Θεωρούμενο υπ' αυτό το πρίσμα, το ζήτημα — επί του οποίου η Επιτροπή παίρνει ρητά θέση — σχετικά με το αν η περιοριστική απαρίθμηση των λόγων ακυρότητας στο άρθρο 11, αφορά μόνο τις εταιρίες με νομική προσωπικότητα ή αν μπορεί να εφαρμοστεί και στις εταιρίες που δεν έχουν ακόμα αποκτήσει νομική προσωπικότητα, υφίστανται όμως ήδη στο μέτρο που έχουν αρχίσει να αναπτύσσουν δραστηριότητες και έχουν επιχειρηθεί πράξεις εν ονόματί τους, χάνει μεγάλο μέρος από τη σημασία του.

26. Το ερώτημα αυτό θέτει το πρόβλημα της ακυρότητας των μη συννόμως υφισταμένων εταιριών.

27. Από την οικονομία της οδηγίας και ορισμένων διατάξεων φαίνεται πράγματι να προκύπτει ότι ο κοινοτικός νομοθέτης θέλησε να θεσπίσει ένα νόμο πλαίσιο και να συντονίσει τις εθνικές ρυθμίσεις περί ακυρότητας των εταιριών που έχουν νομική προσωπικότητα ή που είναι καταχωρισμένες στο εμπορικό μητρώο σαν να είχαν νομική προσωπικότητα (δεδομένου ότι, όπως είπα, οι περισσότερες εθνικές νομοθεσίες εξαρτούν την κτήση της νομικής προσωπικότητας από την καταχώριση στο εν λόγω μητρώο). Όπως είδαμε, αυτό το ίδιο το γράμμα του άρθρου 11 συνηγορεί υπέρ της ερμηνείας αυτής· η ερμηνεία αυτή φαίνεται ότι επιβεβαιώνεται από τη διάταξη του άρθρου 7, του μόνου που αφορά ρητά πράξεις επιχειρηθείσες εν ονόματι μιας εταιρίας, προτού αυτή αποκτήσει νομική προσωπικότητα.

28. Όπως και αν έχουν τα πράγματα, δεν θεωρώ απαραίτητο να αναλύσω αυτό το πρόβλημα στο πλαίσιο της παρούσας υπόθεσης.

29. Πράγματι, όχι μόνο το εθνικό δικαστήριο δεν σας ερωτά ως προς αυτό το συγκεκριμένο σημείο (το ζήτημα αν οι ενδεχόμενοι λόγοι ακυρότητας του εταιρικού πριν από την κτήση της νομικής προσωπικότητας περιορίζονται στις περιπτώσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 11), αλλά ούτε και το ζήτημα αυτό έχει σχέση με την κύρια υπόθεση.

30. Πράγματι, αφενός, η Ubbink δεν είναι καταχωρισμένη στο εμπορικό μητρώο ως εταιρία περιορισμένης ευθύνης, αλλά μόνο ως εταιρία περιορισμένης ευθύνης υπό σύσταση, υποκείμενη στο καθεστώς των ομορρύθμων εταιριών[2], αφετέρου, οι δύο διατυπώσεις που πρέπει να τηρούνται για να υπάρχει σύσταση εταιρίας και οι οποίες δεν τηρήθηκαν — κατά νόμο συστατική πράξη και προληπτικός έλεγχος — συγκαταλέγονται ρητά μεταξύ των λόγων ακυρότητας που αναφέρονται στο άρθρο 11 (παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο), καμία άλλη δε διατύπωση δεν αναφέρθηκε κατά τη διαδικασία.

31. *Β* — Μπορεί το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξα, όσον αφορά το πρώτο ερώτημα, να μεταβληθεί από κάποια από τις περιστάσεις που αναφέρονται στα τρία άλλα ερωτήματα που υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο;

32. Θα υπενθυμίσω ότι, με τα ερωτήματα αυτά, το Hoge Raad θέλει να πληροφορηθεί αν η απάντηση στο πρώτο ερώτημα θα είναι διαφορετική ανάλογα με το αν:

— δεν υπάρχει κατά νόμο συστατική πράξη και/ή δεν τηρήθηκαν οι διατυπώσεις προληπτικού ελέγχου·

— υπάρχει ή όχι οργανωμένο σύνολο προσώπων και πραγμάτων που έδωσε εξωτερικά την εντύπωση εταιρίας εν ονόματι της οποίας έχουν συντελεστεί νομικές πράξεις·

— ορισμένες πράξεις έχουν συντελεστεί στο πλαίσιο οργανωμένου συνόλου με νομική μορφή διαφορετική από εκείνες που προβλέπονται από την πρώτη οδηγία (για παράδειγμα τη μορφή ομόρρυθμης εταιρίας), καταχωρισμένου υπό τη μορφή αυτή στο εμπορικό μητρώο, η επωνυμία όμως του οποίου ταυτίζεται με την επωνυμία εταιρίας που αναφέρεται από την οδηγία και η οποία δεν έχει ακόμη συσταθεί εγκύρως, με εξαίρεση το στοιχείο της νομικής μορφής.

2 — Η ασάφεια που μπορεί ενδεχομένως να παρουσιάζει μία τέτοια καταχώριση για τους τρίτους παρασύροντάς τους σε πλάνη ως προς την αληθινή φύση της εταιρίας εξέρχεται του πλαισίου των υποβληθέντων από το εθνικό δικαστήριο ερωτημάτων.

33. Όσον αφορά το πρώτο πρόβλημα που τίθεται (ερώτημα 2 της αιτήσεως για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως), δεν ασκεί καμία επίδραση στην απάντηση στο ερώτημα Α, δεδομένου ότι, όπως φαίνεται ότι συμβαίνει στο ολλανδικό δίκαιο, οι δύο προαναφερθείσες προϋποθέσεις πρέπει να έχουν τηρηθεί για να υπάρχει σύσταση εταιρίας. Κάτι διαφορετικό θα ίσχυε μόνον αν, για να έχει συσταθεί εγκύρως κατά το εθνικό δίκαιο μία εταιρία, αρκούσε η τήρηση μιας μόνο από τις προϋποθέσεις αυτές: τότε η απάντηση στο ερώτημα 1 θα παρέμενε λυσιτελής, καθόσον πρόκειται για τις συνέπειες της μη τηρήσεως της προϋποθέσεως που απαιτείται για τη σύσταση της εταιρίας.

34. Όσον αφορά τα άλλα δύο ερωτήματα, το εθνικό δικαστήριο έχει ακριβώς υπόψη την περίπτωση, περί της οποίας πρόκειται στην υπόθεση ενώπιόν του.

35. Πράγματι, οι νομικές πράξεις επιχειρήθηκαν εν ονόματι μιας εταιρίας περιορισμένης ευθύνης που δεν είχε ακόμη συσταθεί εγκύρως, επειδή δεν είχε εκπληρώσει τις δύο προϋποθέσεις που απαιτεί το ολλανδικό δίκαιο.

36. Εναπόκειται στο εθνικό δίκαιο να αποφασίσει αν πρέπει, και σε ποιο βαθμό, να αποδώσει ιδιαίτερη σημασία στην εξωτερική εικόνα μιας εταιρίας περιορισμένης ευθύνης που μπορεί να προκύπτει από κάτι τέτοιο, εφόσον η οδηγία δεν περιέχει καμία σχετική ένδειξη.

37. Όμως, όταν, πρόκειται για εταιρία υπό σύσταση, που δεν απέκτησε ακόμη νομική προσωπικότητα, η οδηγία απαιτεί το εθνικό δίκαιο να είναι σύμφωνο με το άρθρο 7 που προβλέπει ότι « τα πρόσωπα που έχουν ενεργήσει εν ονόματι εταιρίας υπό ίδρυση και προ της κτήσεως της νομικής της προσωπικότητας, εφόσον η εταιρία δεν αναλαμβάνει τις υποχρεώσεις που απορρέουν εκ των ενεργειών τους, ευθύνονται απεριορίστως και εις ολόκληρον εκτός αν υπάρχει αντίθετη συμφωνία ». Αυτό — και μόνον αυτό — απαιτεί η πρώτη οδηγία για την προστασία των τρίτων έναντι των υπό σύσταση εταιριών.

38. Με άλλα λόγια: εναπόκειται στην εθνική νομοθεσία κάθε κράτους μέλους να καθορίσει αν, και σε ποιο βαθμό, ανεξάρτητα από την ύπαρξη εταιρίας « υπό σύσταση » και πέρα από την προσωπική ευθύνη του πράττοντος (άρθρο 7 της οδηγίας), το γεγονός ότι οι πράξεις του συντελέστηκαν εν ονόματι της εταιρίας που δεν έχει εγκύρως συσταθεί αρκεί από νομικής απόψεως για να μπορεί αυτή η « ελαττωματικώς συσταθείσα » ή « εν τοις πράγμασιν εταιρία » να κηρυχθεί άκυρη και, ιδίως, αν χρειάζεται ή όχι προς τούτο να υπάρχει οργανωμένο σύνολο προσώπων και πραγμάτων.

39. Εξάλλου, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η Ubbink Isolatie είναι καταχωρισμένη στο εμπορικό μητρώο ως εταιρία περιορισμένης ευθύνης « υπό σύσταση », υποκείμενη στη ρύθμιση περί ομορρύθμων εταιριών.

40. Το άρθρο 11, όμως, της οδηγίας δεν αναφέρει τίποτε ειδικά για την περίπτωση που το εθνικό δίκαιο ενός κράτους μέλους επιτρέπει την καταχώριση ως εταιρίας « υπό σύσταση », μιας εταιρίας (ανώνυμης ή περιορισμένης ευθύνης) που πρόκειται να συσταθεί, θεωρώντας την ως ομόρρυθμη εταιρία και θεσπίζοντας ελεύθερα διατάξεις περί ακυρότητας.

41. Η πρώτη οδηγία εφαρμόζεται μόνο στις εταιρίες που αναφέρονται στο πρώτο άρθρο, στις οποίες δεν συγκαταλέγεται η ομόρρυθμη εταιρία· έτσι ο καθορισμός των προϋποθέσεων

συστάσεως της εταιρίας αυτής και της ενδεχόμενης ακυρότητάς της εκφεύγει γενικά του κανονιστικού πλαισίου της οδηγίας και εμπίπτει στην αρμοδιότητα του εθνικού νομοθέτη.

42. Αντίθετα, όμως, από ό,τι υποστηρίζει η Ubbink, πιστεύω ότι — όταν μία ομόρρυθμη εταιρία μπορεί να θεωρηθεί, σύμφωνα με ρητή διάταξη του εθνικού δικαίου ή με την ερμηνεία που δίνεται σ' αυτήν από την επιστήμη ή τη νομολογία, ως εταιρία υπό σύσταση, όπως οι εταιρίες που αναφέρονται στην πρώτη οδηγία — εφαρμόζεται το άρθρο 7 της εν λόγω οδηγίας. Αν δεν εφαρμοζόταν, η προστασία των συμφερόντων των τρίτων, την οποία αφορά το άρθρο αυτό, δεν θα πραγματοποιούνταν με το πλάσμα δικαίου που συνίσταται στο να θεωρείται το σύνολο αυτό προσώπων ως ομόρρυθμη εταιρία. Συνεπώς ο εθνικός νομοθέτης δεν είναι ελεύθερος να ρυθμίζει κατά την κρίση του τα της ευθύνης των εταιριών αυτών (καθιστώντας, για παράδειγμα, αποκλειστικά υπεύθυνους τους επιφορτισμένους με τη διοίκηση ή τους εταίρους)· αντίθετα, κατά το άρθρο 7, υποχρεούται να καταστήσει υπεύθυνα τα πρόσωπα που ενεργούν εν ονόματι αυτής της εταιρίας.

## III — Συμπέρασμα

43. Ενόψει των όσων προηγήθηκαν, προτείνω να δοθούν στα ερωτήματα που υπέβαλε το Hoge Raad οι ακόλουθες απαντήσεις:

« 1) Εναπόκειται σε κάθε κράτος μέλος να θεσπίσει διατάξεις περί ακυρότητας των υπό σύσταση εταιριών που εμπίπτουν σε μία από τις κατηγορίες που αναφέρει το πρώτο άρθρο της πρώτης οδηγίας του Συμβουλίου της 9ης Μαρτίου 1968 περί συντονισμού των εγγυήσεων που απαιτούνται στα κράτη μέλη εκ μέρους των εταίρων και των τρίτων, καθόσον η ρύθμιση αυτή συμβιβάζεται με το άρθρο 7 της προαναφερθείσας οδηγίας. Επομένως δεν προκύπτει από τις διατάξεις του τμήματος III της πρώτης οδηγίας ότι μία εταιρία περιορισμένης ευθύνης υπό σύσταση, που δεν πληροί τις προϋποθέσεις συστάσεως που απαιτούνται από την εθνική νομοθεσία, εν ονόματι της οποίας όμως συντελέστηκαν συγκεκριμένες πράξεις, πρέπει να τεκμαίρεται ότι υφίσταται ενόσω δεν κηρύχθηκε άκυρη στο πλαίσιο της προβλεπόμενης για το σκοπό αυτό διαδικασίας.

2) Η απάντηση στο πρώτο ερώτημα δεν επηρεάζεται από κανένα από τα περιστατικά, τα οποία αναφέρει το παραπέμπον δικαστήριο στο δεύτερο, τρίτο και τέταρτο ερώτημά του. »